

gav ham en vis, utækkelig Lighed med den Slags unge Mennesker, der ernærer sig af Glædespigernes Kærlighed. Nanny hoverede regelmæssig, hver Gang han havde været der i Besøg. Hun plejede at sige: „Naar han en skønne Dag revner af Vigtighed, er jeg bange for, det bliver over Bagpartiet.“

Jakobe havde trods alt nærmest ondt af ham. Men da det endelig begyndte at gaa op for hende, at det var hende selv og ikke Søsteren, hans Efterstræbelse galdt, og at det var for at takkes hende, han saadan slog om sig med sin Kraftnatur, vidste hun ikke længere, hvad hun skulde stille op med ham. Hun sørgede for aldrig mere at blive ene med ham, og hun talte til sin Broder om, at han maatte se at faa ham til at gøre Alvor af den Udenlandsrejse, der havde været talt om. Det gik ikke an, sagde hun, at han blev ved at komme der i Huset, før han i det mindste selv indsaae sin Mangel paa Kulturaflibning; og hertil vilde et Ophold blandt Fremmede vistnok hurtigst hjælpe ham.

Tilslidst blev Bevidstheden om hans Hensigter hende uudholdelig, og en Dag var det nær gaaet galt. Det var i Begyndelsen af Juli. Familien sad ude paa den brede, gruslagte Terrasse foran Villaen og nød Aftenkøligheden efter en lummerhed Dag. Man havde nylig rejst sig fra Middagsbordet og sad endnu ved Kaffen. Paa den monumentale, togrenede Marmortrappe, der førte ned til Vandet mellem Rosenbudskadser, løb og krøb de mindre og mindste Børn op og ned i hvide Dragter og store Solhatte. Det var midt i Blomstrings-tiden. Buskene blussede af Farver, og ved hvert Vindpust gled en Vellugtsbølge henover Kaffe-